

realizare entuziasmantă. Dintre tinerii actori merită în mod deosebit aplauze excepționale Alexandrina Halic..."

IL RESTO DEL CARLINO „...Elaborat după o liberă adaptare a lui Raffaello Lavagna, datorat regiei atente și eficiente a lui Cornel Todea, spectacolul ne prezintă o bună școală de profesioniști, fapt ce demonstrează că teatrul pentru copii este apreciat și nu lăsat în seama companiilor de amatori, cum destul de frecvent se întâmplă în Italia. Dificultatea de a prezenta acest Pinocchio în italiană a fost depășită de către toți actorii printr-un studiu într-adevăr uimitor..."

IL MATTINO DI PADOVA — Un Pinocchio de neuitat„La o sută de ani de la naștere, fenomenul PINOCCHIO continuă... Intențiile autorului Raffaello Lavagna, fidel textului lui Collodi, au corespuns perfect cu punerea în scenă a textului: regia lui Cornel Todea, scenografia lui Dumitru Georgescu și coregrafia lui Sergiu Anghel. ...Actorii teatrului din București au jucat într-o bună italiană... stilul lor, însă, ni s-a părut atât de complet și bogat în amănunte semnificative încât acel étrange al accentului în cele din urmă a devenit un element plăcut și original..."

L'UNITA — „Pinocchio, realizat de Teatrul «Ion Creangă» din București după o adaptare liberă semnată de R. Lavagna, este un spectacol cuceritor. ...Conceput în maniera commediei dell'arte, acest Pinocchio a cucerit publicul tânăr prin maniera de «teatru în teatru»... prin provocarea sau dialogul direct cu publicul, prin momente muzicale, prin interpretare, prin mimică, la care tinerii spectatori sînt profund sensibili..."

NOTE ● NOTE

O lecție de patriotism

Se tipăresc, în Editura Muzicală, frînturile memorialisticii lui George Enescu, într-o succesiune cronologică. Stenograme ale unor convorbiri radiofonice în Franța anilor 1951, paginile, îngrijite de avizatul biograf al muzicianului, Bernard Gavoty, sînt o calmă și pătrunzătoare incursiune în viața de muncă a fiului de țărani bucoveneni. Cititorul află amănunte despre școlirea unui muzician la începutul veacului, despre metropolele muzicii, despre profesori, compoziții, elevi. Dar puținele pagini în care geniul muzicii noastre culte și-a adunat icoane ale vieții relevă o idee de copleșitor patriotism — nicăieri în lume, unde l-a purtat faima sa mondială, Enescu n-a uitat că e român de la țară; dintr-o țară, cum afirmă, cu o zestre folclorică, literară și muzicală fără echivalent.

„Amintirile lui George Enescu” ne arată, nouă și străinilor (s-au tipărit și în franțuzește), că marile spirite nu se deslipeesc niciodată de patria părinților lor.

Contribuție

Octogenarul istoric al teatrului nostru, George Franga, ne trimite a treia

fascicolă din *Contribuții la istoria teatrului românesc*. Rod al cercetărilor de mai multe decenii, secțiunea tratată — de la vechi petreceri populare pînă la primele reprezentări diletante din veacurile 18—19 — înfățișează o panoramă bibliografică, utilă tuturor celor interesați de fenomenul spectacolar. Meritul acestor contribuții (semnalat și cu alte prilejuri) stă în materialul informativ — spectacole, piese, fenomene de teatru — și în așezarea cronologică. E întâia redactare, la noi, a acestui gen de „istorie”, prin izvoare, încît citim o altă propunere pentru desfășurarea în cadrul istoric a teatrului nostru. Se știe că George Franga a propus o nouă periodizare a istoriei teatrului nostru, mai ales pentru etapa cultă: secolul 18 transilvan pînă la *Societatea filarmonică* (1833), apoi de la Unire (1859) la Independență (1877). Teatrul instituționalizat s-ar secționa de la 1877 la 1918, de la 1918 la 1944. Contemporaneitatea, în derulare impetuoasă, urmează a fi fixată.

Excursul bibliografic al vigurosului muzeograf contribuie, fără tăgadă, la o inedită viziune asupra istoriei teatrului nostru.

I. N.